

Презентація на тему:

“Псевдомистецтво та його соціальний вплив на дітей та молодь»

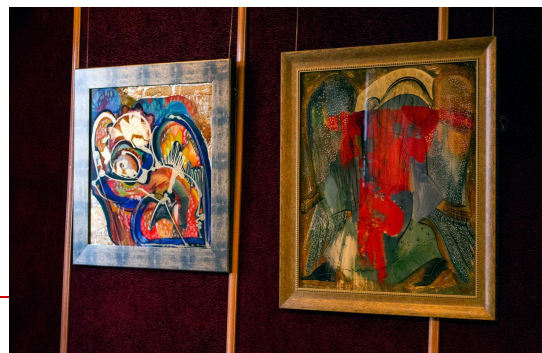
Підготували: Загура Вікторія, Кундік Тетяна,
Зань Марія, Шокало Анна, Масон Надія, Кот
Анна

План:

1. Вступ.
2. Сутність поняття "псевдомистецтво".
3. Види псевдомистецтва.
4. Представники псевдомистецтва.
5. Жертви псевдомистецтва.
6. Соціальний вплив псевдомистецтва на дітей та молодь.
7. Висновок.

1. Вступ:

- «Обережно! Сучасне мистецтво» - таку табличку в пору вішати на музеях і виставках. Сучасне мистецтво в своїй більшості стало інструментом політики, стало бізнесом, але що гірше, перестало бути мистецтвом. Галеристи, приміром М.Гельман, часто поєднують в собі «художників» і політтехнологів.

Твори таких «майстрів» пропагують, провокують, дратують більшу частину суспільства. Створилася ситуація, коли безталання та аморальність можна вдало приховати за «мистецтвом», приліпивши до нього «мистецтво».

2. Сутність поняття “псевдомистецтво”.

- Псевдомистецтво – це естетично збіднене мистецтво низькопробного виробництва, призначене швидше для ідентифікації новопридбаного соціального статусу споживача, ніж для пробудження справжнього естетичного почуття.
- Синонімом до псевдомистецтва є поняття «кітч» — термін, що позначає явище в масовій культурі, основна увага якого зосереджена на екстравагантності зовнішнього вигляду, крикливості його елементів. Зазвичай ним позначають нашвидкуруч створене мистецтво.

3. Види псевдомистецтва

- Розрізняють шість видів псевдомистецтва
- 1. Мистецтво як розвага(йому притаманна «ілюзія», «гра», але водночас воно утилітарне. Приклади цього псевдомистецтва – порнографія, історія жахів, детективні історії);
- 2. Мистецтво, як «магія»(це – релігійне мистецтво, інструментальна музика військових і танцювальних оркестрів та інших. Інші чотири різновиду – це мистецтво, як «загадка», коли стимулюються інтелектуальний рівень заради їхнього вправи, як «інструкція» типу реклами чи пропаганди, як «проповідь»).

4. Представники псевдомистецтва

- За останні 150 років з'явилося багато так званих "спрощених двійників" відомих видів мистецтва. Люди з письменницькими задатками пишуть рекламні сценарії. Нереалізовані з тих чи інших причин архітектори розробляють дизайнерські проекти (один схожий на інший) замських котеджів і безликих міських новобудов. Талановиті фотографи і малюють дилетанти, які вміють працювати в фотошопі, зараз затребувані більше, ніж справжні професійні художники. Не потрібно з шести років щодня стояти біля балетного станка, щоб згодом гордо говорити "Я танцюю і я професіонал". Грамотні діджеї знамениті не менше, ніж інші композитори, а на частку поп-музикантів випадає більше слави, ніж на долю класичних віртуозів і оперних дів. А відомі ведучі і учасники рейтингових шоу, що не мають ні освіти, ні яких-небудь акторських здібностей, але претендують на головні ролі в художніх фільмах. Шоу затьмарює кіно і театр. Найцікавіше, що всі учасники комерційних і некомерційних "двійників" мистецтва не сумніваються, що займаються творчістю і причетні до "високого і прекрасного".

Розглянемо ознаки псевдомитців на прикладі псевдохудожника:

- По-перше, вони ховають за абстрактним мистецтвом відсутність художньої майстерності. Багато хто з них просто не вміють малювати. Якби вони опинились в класичному жанрі, суспільство їх розтерзало б. Такі напрямки виникли давно (їх канони взагалі в Античності закладалися). А тому великих геніїв за цей час накопичилося достатньо. Змагатися з ними - пропаща справа. Перевершити їх - завдання для небагатьох психів. Абстрактне мистецтво стає воістину притулком для чого завгодно.
- По-друге, абстрактне мистецтво дозволяє елементарно витратити менше сил на створення своїх «шедеврів». Підійшов, бахнув навідліг пензлем по полотну зліва направо рожевим. А потім справа наліво зеленим. Поставив пару ляпок, і сказав: «Ось воно, моє велике переживання, спроектоване на полотно. Дві лінії перетинають один одного, створюючи конфлікт. А ляпи - це свідки бійки ». Залишилося знайти жертву псевдомистецтва.
- По-третє, псевдохудожники керуються особливими мотивами, які мало властиві справжнім творцям. Останні служать своєму мистецтву. Воно для них - найдорожче. Їхні картини продають, часом, через бійку з автором. Натомість, псевдомитці найменш зацікавлені в спілкуванні з музами. Їх зазвичай привертає дещо інше. Одним відверто і просто потрібні гроші. Вони дивляться на полотно і бачать грошові знаки. Гроші, саме це – їхня кінцева мета.

5. Жертви псевдомистецтва

Годувальники, донори цієї системи - це ті люди, які готові платити за річ, позбавлену будь-якої художньої цінності. Вони в цій ситуації виступають жертвами. Накидаємо їх портрет:

- По-перше, ці люди володіють солідними грошовими надлишками. Залежно від гаманця, вони можуть навіть потребувати певної неважливої і непотрібної дорожнечі, вважаючи її проявом свого статусу. Може виникнути відчуття, що їм більше сподобалася б робота з цінником, який можна не знімати.
 - По-друге, ці люди володіють якимись соціальними амбіціями, які штовхають їх на подібні придбання, аж до колекціонування. Вони хочуть відповідати якимось стандартам своєї соціальної успішності. Вони знають, що їм не можна тримати «всяке китайське штампування», їм потрібно «мати мистецтво».
 - По-третє, ці «збирачі мистецтва» - явно неосвічені. Критерії статусу визначаються не наборами правил (типу глемера, граматики багатства у англійців). Тому все тримається на наслідуванні відомим персонажам, заслуговуючим їх довіри. Відсутність власних культурних основ робить таке наслідування ризикованим, комічним. Саме тому «дрімучість» в мистецтві підміняється набором загальних питань і демонстрацією загальної недовіри до торговця псевдомистецтвом. Останнього це, ясно, не злякає. Внутрішнє відчуття невпевненості таких клієнтів добре проглядається і легко використовується досвідченим комунікатором.
-

Соціальний вплив псевдомистецтва на дітей та молодь:

- Процеси сьогоденного суспільного життя відкрили доступ до багатств світової художньої культури, але водночас посилили сферу впливу псевдомистецтва на молодь. Глибока чутливість до різних музичних, художніх та інших стилів у мистецтві і виникнення на цьому ґрунті складних, часто суперечливих утворень об'єктивно позначаються на ступені їх поширення і популярності.
- Для несформованої психіки, зокрема у ранньому віці, соціальне середовище з позаморальними орієнтаціями може закласти стійке несприйняття краси і добра. Суспільство, дбаючи про майбутнє, зобов'язане захистити молоде покоління від розчарування в красі, беззахисної перед злом. Інакше воно буде формувати циніків або байдужих людей, що само собою створює безперспективність суспільства.

- Псевдомистецтво здійснює деформуючий вплив на духовні структури особи. Ефект впливу в цьому випадку зумовлений тим, що поза моральне і поза естетичне укорінює особу в наявному та єдино реальному для неї досвіді, не вимагаючи жодних духовних зусиль, не спонукає на жодні сумніви стосовно її ціннісних уявлень про сенс життя. Тим самим воно укорінює обмежений образ досвіду як єдино істинний.

Висновок:

- Ганебне гасло – «те, що продається – це мистецтво», підтверджує деградацію суспільства. Але наскільки ж треба перекрутити й зарекламувати світ людської особистості, щоб вона підмінила вільне життя на «силу грошей» і доводила цю вузьку та ненадійну «правду». Позбавляючи себе найсвятішого – мрії та свободи – замінивши її низькопробним псевдомистецтвом. Найсумніше, що на цей «мистецький» проект, на цю дегенеративну «культуру» ведуться люди, які можуть відчувати більше, які певною мірою наближені до мистецького сприйняття.
-